

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **R. K.**, zastoupen Mgr. Kateřinou Odehnalovou, advokátkou se sídlem Brno, Vinohrady 794/45, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, tř. Kosmonautů 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2015, č. j. KRPM-28987-2/ČJ-2015-1400PZ, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 24. 6. 2015, č. j. 59 A 10/2015 – 12,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora nadepsaného usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci, jímž byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2015, č. j. KRPM-28987-2/ČJ-2015-1400PZ, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Olomouckého kraje, územního odboru Olomouc ze dne 17. 12. 2014, č. j. KRPM-73118-15/PŘ-2013-1405UO, v řízení o obnovu řízení a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Uvedeným rozhodnutím byla zamítnuta žádost stěžovatele o obnovu řízení ve věci přestupku v provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích a o změnách některých zákonů, ze dne 4. 6. 2013, za který byl pravomocným rozhodnutím policejného orgánu Obvodního oddělení Olomouc 4, územní odbor Olomouc, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, vydaným v blokovém řízení, shledán stěžovatel vinným a byla mu uložena bloková pokuta ve výši 1000 Kč.

Krajský soud odmítl stěžovatelovu žalobu podle § 46 odst. 1 a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“, proto, že stěžovatel podal žalobu, která neobsahovala žádný žalobní bod, k elektronické přepravě do datové schránky soudu dne 9. 6. 2015, tj. poslední den lhůty pro podání žaloby, přičemž uvedl, že žalobní body budou doplněny ve lhůtě 30 dnů. Do uplynutí dvouměsíční lhůty k podání žaloby (9. 6. 2015, 23:59:59) nebylo žádné další podání v této věci k soudu podáno.

Stěžovatel v kasační stížnosti explicitně nenamítá žádný z důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s. Z kasační stížnosti je ale evidentní, že je namítán kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Stěžovatel se domnívá, že obsahuje-li žaloba podaná v zákonné lhůtě žalobní bod, ze kterého lze v nejhrubších rysech dovodit, že je napadené správní rozhodnutí nezákonné, vznikne vždy krajskému soudu povinnost postupovat podle § 37 odst. 5 s. ř. s., tedy vyzvat stěžovatele k odstranění vad žaloby tak, aby mohla být věcně projednána. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 3/2008 – 78 stěžovatel dovozuje, že žalobu lze odmítnout, pouze neobsahuje-li žádný žalobní bod a zároveň nedošlo k odstranění vad k výzvě soudu. Stěžovatel však k odstranění vad žaloby vyzván nebyl. Stěžovatel se navíc domnívá, že jeho žaloba obsahovala žalobní bod ohledně nezákonnosti rozhodnutí vymezený obecně v hrubých rysech, když uvedl, že byl „zkrácen na svých právech, resp. že postupem žalovaného byl zkrácen na právech, které mu přísluší takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí.“ Soud tak neměl žalobu odmítnout, ale měl stěžovatele vyzvat k jejímu doplnění se stanovením přiměřené lhůty. Neučinil-li tak, postupoval nezákonně a znemožnil stěžovateli přístup ke spravedlnosti. Z uvedených důvodů navrhuje stěžovatel rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátkou. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

Nejvyšší správní soud předně upozorňuje, že stěžovatel námitky kasační stížnosti nepodřadil pod konkrétní důvody § 103 odst. 1 s. ř. s. Z kasační stížnosti je nicméně evidentní, že je tvrzen kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který jako jediný dopadá na případy přezkumu usnesení o odmítnutí žaloby. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. je záležitostí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem a nejde proto o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud připomíná, že je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, je oprávněn zkoumat toliko to, zda rozhodnutí krajského soudu a důvody, o které se toto rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem; jeho úkolem není přezkoumávat samotné žalobou napadené správní rozhodnutí. Rozsah přezkumu rozhodnutí soudu je tak vymezen povahou a obsahem přezkoumávaného rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 As 44/2008 - 80).

Stěžovatel svými námitkami zpochybňuje závěr krajského soudu, podle kterého předmětná žaloba neobsahovala žádné žalobní body, a je toho názoru, že jej měl krajský soud vyzvat k odstranění vad žaloby podle § 37 odst. 5 s. ř. s.

Otázkou formulace žalobních bodů a otázkou, jak má krajský soud postupovat v případě, že obdrží žalobu, která neobsahuje žádný žalobní bod, se Nejvyšší správní soud již mnohokrát zabýval, např. v rozsudcích ze dne 17. 6. 2011, č. j. 5 Afs 89/2010 - 47, ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 Afs 6/2011 - 42, nebo ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 As 50/2014 - 18. V těchto rozsudcích zdejší soud obsáhle citoval ze své bohaté prejudikatury k dané otázce jakož i z relevantních rozhodnutí Ústavního soudu. V nyní posuzované věci tedy postačí tuto argumentaci v příslušném rozsahu převzít, samozřejmě se zohledněním případných skutkových nuancí, které však nejsou takové povahy, aby byly důvodem pro odchýlení se od ustálených závěrů.

Obecně lze konstatovat, že soudní řád správní stanoví pro každé podání účastníka vůči soudu určité náležitosti, jež toto podání musí splňovat. Pokud je nesplňuje, definuje zákon postup soudu při doplňování náležitostí podání a odstraňování jeho vad. Rovněž stanoví další postup soudu a právní následky toho, není-li podání doplněno a vady odstraněny (§ 37 s. ř. s.).

Náležitosti žaloby v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.) vyplývají v první řadě z § 37 s. ř. s. (zejm. z jeho třetího odstavce), kde jsou stanoveny obecné náležitosti každého podání adresovaného soudu, které se vztahují na všechna řízení podle soudního řádu správního, pokud z jeho ustanovení o jednotlivých typech řízení neplyne (ať již přímo nebo z povahy věci), že podání některé z náležitostí podle § 37 s. ř. s. v rámci daného konkrétního typu řízení nemusí splňovat. Podle § 37 odst. 3 věty první s. ř. s. musí být *[z]každého podání (...) zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti*

komu směřuje, co navrhuje, a musí být podepsáno a datováno. Další náležitosti podání však jsou pro žalobu proti rozhodnutí správního orgánu stanoveny v § 71 s. ř. s., podle něhož musí žaloba kromě obecných náležitostí podání obsahovat a) označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, b) označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, c) označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, d) žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, e) jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést, f) návrh výroku rozsudku (odstavec 1). Podle § 71 odst. 2 věty druhé a třetí s. ř. s. [ž]alobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby. V souladu s § 72 odst. 1 s. ř. s. lze [ž]alobu (...) podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje.

S ohledem na uvedené tedy musí Nejvyšší správní soud posoudit, zda předmětná žaloba obsahovala alespoň jeden žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Pokud stejně jako krajský soud dospěje k závěru, že nikoliv, bude se muset zabývat otázkou, zda krajský soud postupoval správně, když žalobu stěžovatele podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl, aniž by stěžovatele podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzval k odstranění uvedených vad, tj. k doplnění žaloby o žalobní body.

Předmětná žaloba stěžovatele obsahovala obecné náležitosti podání podle § 37 odst. 3 s. ř. s., krajský soud nicméně shledal, že nesplňovala náležitosti podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení žaloba kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaně) skutková tvrzení, doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004 - 52, publikovaný pod č. 488/2005 Sb. NSS, ze starší judikatury srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92 - 5, uveřejněné pod č. 19/1994 Správního práva).

K požadavku na řádnou formulaci žalobních bodů lze dále odkázat na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, z něž plyne, že „[l]íčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného.“ Žalobce je tak

pokračování

„povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“

Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v „důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. (...) Přitom zákon stanoví, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz 2. věta ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z citovaného ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Není však dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť – takto široce pojímaná – povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS, nebo obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2004, č. j. 4 Azs 3/2004 - 48). Ústavní soulad tohoto přístupu byl potvrzen v usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 1. 2004, sp. zn. IV. ÚS 613/03, jímž byla odmítnuta ústavní stížnost proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, pro nepřípustnost z důvodu nevyčerpání všech právních prostředků k ochraně práva. Toto nevyčerpání shledal Ústavní soud v „nedbání o ochranu vlastních práv“ stěžovatele, jenž proti rozhodnutí správního orgánu brojil pouze podáním neobsahujícím žalobní body, obdobně jako v případě nyní posuzovaném.

Otázkou formulace žalobních bodů se zabýval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publikovaném pod č. 2162/2011 Sb. NSS. V tomto rozhodnutí se rozšířený senát přiklonil k výkladu, podle něhož „je nutno za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí“. Povinnost vyzvat žalobce k doplnění žalobních bodů podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vznikne podle rozšířeného senátu krajskému soudu tehdy, bude-li žaloba podaná v zákonné lhůtě obsahovat žalobní bod alespoň v takto vymezené míře konkrétnosti. Rozšířený senát rovněž zdůraznil, že „lhůta stanovená v § 71 odst. 2 větě druhé a třetí dopadá nejen na případy, kdy žalobce doplní vedle již obsažených další (nový) žalobní bod, ale i na případy, kdy v žalobě neuvedl žalobní bod žádný; jen v těchto případech uplyne zákonná lhůta (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) marně, ve všech ostatních případech je na místě postup dle § 37 odst. 5 s. ř. s.“. Jinými slovy, pokud žalobce neformuluje ani v nejhrubších rysech, s čím v rozhodnutí nesouhlasí ve lhůtě pro podání žaloby, nevzniká krajskému soudu povinnost vyzývat žalobce k odstranění vady žaloby podle § 37 odst. 5 s. ř. s. Závěr, že správní žaloba musí obsahovat žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby, potvrdil také

Ústavní soud v nálezu ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09 (9/2010 Sb.), v němž bylo uvedeno mimo jiné, že „žaloba ve správním soudnictví musí žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby obsahovat. Pokud tomu tak není, je podání pouhým oznámením záměru obrátit se na správní soud se žalobou, které ovšem nemá i při extenzivním výkladu pojmu žalobní bod žádné relevantní účinky“. Na výše uvedené závěry rozšířeného senátu i Ústavního soudu navazuje další početná judikatura, která akcentuje nutnost individualizace tvrzení v žalobě, aby je bylo možné považovat za žalobní bod (viz např. rozsudky ze dne 11. 3. 2010, č. j. 7 As 15/2010 – 56, ze dne 24. 6. 2011, č. j. 5 Afs 27/2011 – 37, ze dne 30. 11. 2011, č. j. 5 As 5/2011 – 680, ze dne 14. 10. 2011, č. j. 5 Afs 56/2011 – 53, ze dne 29. 6. 2011, č. j. 4 As 22/2011 – 59, ze dne 13. 1. 2012, č. j. 4 Ads 149/2011 – 79, ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 Afs 31/2013 – 45, atd.).

Vzhledem k uvedenému posoudil Nejvyšší správní soud žalobu stěžovatele shodně s krajským soudem jako blanketní. Stěžovatel v žalobě pouze obecně konstatoval, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech, aniž by blíže konkretizoval, která jeho konkrétní práva a jakým konkrétním postupem žalovaného byla dotčena a v čem konkrétním má spočívat nezákonnost předmětného rozhodnutí. Taková obecná tvrzení o nezákonnosti, resp. nesprávnosti napadeného rozhodnutí zcela jistě neodpovídají nárokům, které na formulaci žalobních bodů ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. klade citovaná judikatura, když z nich nejsou ani v hrubých rysech zřejmé skutkové děje a okolnosti, jež by se vztahovaly konkrétně k individuálnímu případu stěžovatele a které by stěžovatel považoval za relevantní k jím tvrzenému nezákonnému postupu žalovaného. Správní soudnictví je přitom ovládáno dispoziční a koncentrační zásadou. Žalobní body stanoví meze přezkumu napadeného správního rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Správní soud není povinen ani oprávněn za žalobce konkrétní důvody nezákonnosti správního rozhodnutí dovozovat, tedy z vlastní iniciativy nahrazovat projev vůle žalobce a sám vyhledávat vady napadeného správního aktu (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 164/97, a ze dne 19. 11. 1999, sp. zn. IV. ÚS 432/98, rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z nalus.usoud.cz).

Nejvyšší správní soud konstatuje, že s ohledem na datum doručení žalobou napadeného rozhodnutí (dne 9. 4. 2015) uplynula v posuzovaném případě dvouměsíční lhůta pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s. dne 9. 6. 2015 (23:59:59). Ze soudního spisu dále vyplývá, že stěžovatel předmětnou žalobu podal a soudu byla doručena právě dne 9. 6. 2015, tj. poslední den lhůty.

Účelem § 37 odst. 5 s. ř. s. je upozornit podatele na vady podání, vyzvat ho k jejich odstranění, stanovit mu k tomu lhůtu a upozornit ho na následky spojené s neodstraněním vad. Lze-li určitou náležitost žaloby účinně uvést či doplnit jen v zákonem stanovené nepřekročitelné lhůtě, má smysl vyzývat k takovému doplnění pouze tehdy, bude-li to vůbec „technicky“ proveditelné a smysluplné. Z nálezu Ústavního soudu ze dne 1. 4. 2003, sp. zn. II. ÚS 392/01, vyplývá, že soud je povinen takovou výzvu učinit, je-li objektivně možné, že by žalobce žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby doplnil (u uvedené věci Ústavní soud shledal lhůtu pěti dnů dostatečnou pro nutnost poučení o důsledcích nedoplnění žalobního bodu). V přiměřené lhůtě po doručení žaloby na soud

pokračování

(tedy zpravidla v řádu několika dnů po doručení) se krajský soud musí s obsahem žaloby seznámit přinejmenším do té míry, aby si mohl učinit úsudek o tom, zda má předepsané náležitosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 7 As 15/2010 - 56).

Za okolností daných v předmětné věci nebylo odstranění vad žaloby spočívajících v absenci žalobních bodů možné v důsledku uplynutí lhůty pro podání žaloby, kterou stěžovatel zaslal prostřednictvím datové schránky v poslední den lhůty ve 20:57 hodin. Za této situace tak nebylo lze aplikovat ani závěr uvedený ve stěžovatelem zmiňovaném rozsudku č. j. 4 As 3/2008 - 78 o povinnosti krajského soudu vyzvat stěžovatele k doplnění žaloby. Nejvyšší správní soud na tomto místě přiměřeně odkazuje na závěry, ke kterým dospěl v rozsudku ze dne 11. 3. 2010, č. j. 7 As 15/2010 - 56: „*stěžovatel žalobu podal natolik krátce před skončením běhu žalobní lhůty, že žaloba z důvodů zcela pochopitelných (trvání poštovní přepravy) dorazila na krajský soud již po uplynutí žalobní lhůty, takže nemělo žádný smysl se jakkoli zabývat doplněnými žalobními body. Bylo by tedy ryze formalistické trvat za této situace na povinnosti soudu vyzývat stěžovatele k odstranění takových vad žaloby, které mohly být odstraněny nejpozději téhož dne, kdy blanketní žalobu stěžovatel podal k poštovní přepravě (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 1. 4. 2003, sp. zn. II. ÚS 392/01, publ. pod č. 48/30 Sb. nález. a usn., sv. č. 30, str. 17, a na <http://nalus.usoud.cz>, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2009, č. j. 8 Afs 31/2009 - 74, dostupný na www.nssoud.cz). Procesní postup účastníků řízení včetně toho, zda žalobce podá žalobu až v samém závěru lhůty, kdy tak může učinit, souvisí s jeho procesní odpovědností a musí nést případné důsledky, které z jeho vlastního načasování takových kroků plynou.*“ V posuzovaném případě tento závěr platí tím spíše, že stěžovatel byl i v řízení před krajským soudem zastoupen advokátkou, tedy profesionálem, který má svým klientům zajistit odbornou pomoc, měl by být tedy i nepochybně obeznámen s okolnostmi podání správní žaloby, resp. s jejími náležitostmi.

Ze všeho, co bylo uvedeno výše, vyplývá, že napadené usnesení není nezákonné z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Krajský soud správně žalobu odmítl, neboť stěžovatel v žalobní lhůtě neuvedl žádný žalobní bod. V řízení tedy nebyla, a to neodstranitelně, splněna jedna z podmínek řízení. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. listopadu 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu